Brev till Sophie Elkan från Selma Lagerlöf: 1902-1904 : L 84:1 - 1

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Min älskade!

Jag vet ej om jag kan hinna fylla ett så stort ark, men jag börjar det ändå så storartadt för att få tillfälle att skrifva hvad jag vill.

Jag älskar dig fasligt mycket och jag njuter så mycket af dig rent estetiskt, när du är i dina stora ögonblick så som jag aldrig kan njuta af någon människa. Jag ser nu för mig ditt härliga Duseansikte, när tårarna ligga och dallra i ögonvrån. Då du är riktigt lycklig, så tänker jag förstås att intet kan vara härligare, men jag vet inte om det är mycket dåligt af mig att jag också njuter af dig, då du går och ~~längtar~~ väntar på operationen.

Inte kan jag neka, att det ges dagar, som äro svåra för mig, det är då du går och ser på mig med behärskad fiendskap och har samvetskval att du är afundsjuk och berömmer mig alltför rikligt inför främmande, då blir jag maktlös och rädd, men jag vet ju att det stora hjärtat bryter igenom med seger till sist och då blir du oemotståndlig och jag älskar dig åter med min första kärlek. Ack du förstår väl, att det där, att vi behöfva hvarandra och att vi äro bra människor och dylikt, det håller oss nog samman, men hela vårt förhållande är dock byggdt därpå från början att jag beundrar och älskar dig och det är den enda riktiga grundvalen. Du får allt lof att vara människa och njuta af dig själf och inte bara gå upp i att vara författarinna. Människor älska dig hvar du visar dig, det får du ej glömma bort. Och jag är säker om att en vacker dag skola människorna på en af sidorna i dina böcker möta det lidelsefulla gåtlika och lockande Duseansiktet, som de ännu ej fått syn på. Jag tycker att de borde ha sett det i novellerna, men det var väl förskräckligt beslöjadt. En gång kommer du väl att finna en passande förklädnad hvarunder du kan lägga fram ditt lifs saga och då blir den mest tjusande bok skrifven. Ingen af oss, som nu lefva har en sådan ressonans i sin egen natur för att skildra lidelse och lidande som du, du har ju ett gränslöst instrument från det djupast komiska till det högsta tragiska, låt det bara spela.

Jag ville ju förfärligt gärna se dig lycklig i land i Jaffa och frälsad för denna gången, men då jag tänker på dig och på dessa små tidningsmurflar, som skrämma dig så tycker jag allt det är som om en vacker örn skulle frukta ett par sparfvar. Du är väl inte egenkär nog ännu, trots allt jag arbetat i den vägen. Men vet du om jag vore du, utrustad med din personlighet och din fria ställning, så skulle jag allt skrifva hvad som roade mig och fråga katten efter kritik. Samvetsgrannt skall man alltid arbeta, men är ens samvete klart, och man ej behöfver ny upplaga, så kan man skrifva hvad som behagar en. Vänta du bara tills jag blir rik, då skall du få se på en som skall bära kritik med lugn. Och du kan redan göra det. Det andra är mycket mycket roligt, men det är ej hufvudsak, hufvudsaken i lifvet är att njuta sig själf som konstnär och det har du alltid. Och att du riktigt, riktigt måtte få göra detta, det önskar jag dig för ditt nya år.

Din Selma.

Då jag kom hem, fanns här Bonniers bref. Ny upplaga på 4000 kr. Då du kommer härnäst skall här finnas kokfru, så att du ej behöfver tänka på att mamma går och passar upp oss. Mamma hade genast sändt kopparn.

Tack min älskade för dessa dagar.

Skrifver nu till Oscar.